

Zorlu Dönemeçler2 B5 7A C

– conı · 17 Mart 2013

7. EMEKLİLİK Tayin yerim, Hv.K.Loş. Başkanlığı olduğuna göre, Ankara'ya gidip ev tutmam gerekiyordu. Niyetimiz büyük eşyaları burada bırakmaktı.Tilkinin dönüp geleceği yer kürkçü dükkkanı diye düşünüyorduk. Henüz arabayı gümrükten çekecek vakit bulamamıştım

A. DIYARBAKIR'A TAYİN.

Gece trene bindim, sabah Ankara garında indim. Doğruca tayin olduğum yere, Loş. Bşk.lığı Loş. Şubesine gittim. Şube müdürü, dahil bütün arkadaşlar beni görünce sevinmişlerdi. Hoş-beşten sonra, boş bir masaya oturdum. Verdikleri haber benim için şok tesiri yaratmıştı. Tayin yerim değiştirilmişti. İI nci Taktik Hava Kuvveti Loşistik Başkanı- olarak Diyarbakır'a tayin olmuştum. Loş.

Başkanına gittim. Başkanın anlattığına göre: " İI. Taktik Hv. K. Loş. Başkanı emekli olmuş, makamı boş kalmıştı.Seni uygun görmüşler diyerek, yapılacak bir şey olmadığını belirtti. Bir de kurmay Başkanına gidip durumu anlatmalıydım. Randevu aldım. Makamına kabul etti. "Dış görevin nasıl geçti" gibi nezaket sorularından sonra, Durumumu anlattım. "Paşam, ben şark görevimi Merzifon'da, zor şartlar altında yaptım. Üç seneyi tamamlayamadım ama, 4ncü üs olarak, emirle, Eskişehir'e intikal ettik. Eđer intikal işi olmasaydı, orada şark hizmetimi tamamlamış olacaktım. Biliyorsunuz Diyarbakır çok sıcak bir bölge, Eşimin de migren baş ağrısı var. Sıcağa tahammül edemez, acaba tayin yerimi değiştirmek mümkün mü?' dedim. Kurmay Başkanının cevabı ise 'Hele oraya git, bir sene kal, bir seneyi tamamla sonra düşünürüz" şeklinde oldu. Daha başka söylenecek söz yoktu. Odaya gelip kara, kara düşünmeye başladım, Aklıma İI nci Taktik Hv. Kuvveti kurmay başkanını aramak geldi. Onu da tanıyordum. Telefonla 'Abdullah Paşam, oraya tayinim çıkmış, henüz arabamı gümrükten çekmedim, bana bir kaç gün izin verin" dediğimde, "Hele sen buraya gel izin işini görürüz" şeklinde oldu. Otobüsle Diyarbakır'a gitmek bana zor geldiğinden, bari uçakla gideyim diyerek, Kızılay meydanına indim THY. Bürosuna uğradım, Diyarbakır için bilet istedim..'Maalesef bir hafta boyunca yer yok, biletler satıldı' yanıtını aldım.

Ordu evinde öğle yemeği yedikten sonra kara, kara düşünerek, tekrar Hava Kuvvetlerine döndüm. Kararımı vermiştim. İstifa edecektim. İki arada bir derede kalmıştım. Diyarbakır o kadar sıcak bir yerdi ki teftiş için gittiğimizde, bu sıcaklığı bizzat yaşamıştım. Pistte, Uçaktan inip, dışarı çıktığımızda, sıcaklık sanki buhar gibi yüzümüzü yalamış, kendimizi gölge bir yere zor atmıştık. Hoş gölgesi de çok sıcaktı ya! Böyle bir yere, eşimi götürürsem, hayat ona zindan olacaktı. Eşime danışmadan onun fikrini almadan istifa etmem ise ilerde, söylentilere, dedikodulara sebep olacaktı. Bazı arkadaşlara göre (ki bunların içinde Personel başkanı, Akademiden devre arkadaşım Ahmet çörekçi, ve Komutanın özel sekreteri Necdet Alb. da vardı). Benim general olmam muhakkaktı, kabahati eşimde buluyorlardı. Güya eşim istemediği içindir ki Diyarbakır'a gitmeyip istifa etmiştim. Ayrıca o zamanlar Generallerle- Kd. Alb.lar

arasında emekli maaşı yönünden fazla bir fark yoktu. Diğer bir husus da halen personel Bşk. Olan devre arkadaşım Ahmet Çörekçi izinli bulunuyordu. Kendisi görevde olsaydı muhtemelen bir çare bulur istifa etmeyebilirdim.

Dolayısıyla, iki satır istifa dilekçesi yazdım, evrak kalemine götürüp, 'aceledir' diye tembih ettikten sonra, büroya döndüm. O gece ordu evinde kaldım. Ertesi günü, Komutanın imzası ile istifanız kabul edilmiştir şeklindeki yazının bir nüshasını elime almıştım. (Ben ayrıldıktan sonraki bir yıl içinde, sırası gelip general olamadığı için Kd. Kur. Alb. Erdoğan Akünal istifa etmişti ki komutanın genel sekreteri idi. Daha sonraki senelerde ise, Kur. Kd. Bnb. Erkan Fercan ki Napoli'den beraber gelmiştik., Gökçe Büyüker, olmak üzere üç lojistik elemanı daha istifa ederek ayrılmışlardı). Yani dört Loj kur. Alb.ı Hava Kuvvetleri elinde tutamamıştı. Herhalde bu bir tesadüf değildi. Hava kuvvetleri karargâhından ayrılmadan önce de Halide ablaya telefon ederek, "Bülent malzemelerin ambalajını açıp yerlerine yerleştirsın, Yasemine haber veriver" diye rica etmiştim. (O zamanlar henüz herkesin evinde telefon yoktu.)

Aynı akşam trene bilet alıp, İstanbul'a hareket ettim. Nasıl olsa ORDU YARDIMLAŞMA Kurumu ile hesabı kapatmak maksadıyla Ankara'ya yine gelecektim. Trende, tam memleket için işe yarayacağım bir devrede istifa etmek mecburiyetinde bırakıldığımdan dolayı çok üzüntülüydüm. Eve 100-150 m. Mesafede olan Feneryolu istasyonunda indim. Hava daha aydınlanamıştı. Bahçe kapısından girip kapının ziline bastım. Kapıyı açan olmadı. Bir kere daha bastım, yine ses yoktu. Herhalde, Yasemin kulağının üstüne yatmıştır, işitmemiştir, ne onu ne de komşuları rahatsız etmemeliyim diyerek tekrar zile basmadım. Gün ışığıncaya kadar kapının önündeki merdiven basamaklarına oturup bekledim. Güneş yükselirken tekrar zile bastım, bu defa kapı açıldı. Meğer Noyan da anneanesiyle berabermiş, onu yalnız bırakmamıştı. Gece, ikisi de kapının zilini duymamışlardı. Durumu eşime anlattım, Şoke oldu. Daha sonraları da eş, dost ve akrabalar istifa ettiğimi duyduklarında çok üzölmüşlerdi.

Damat, büyük malzemeleri ambalajlarından çıkarmış, bir kısmını yerleştirmişti. Elinden her iş geliyordu. Artık bundan sonrası bana aitti. Bu arada arabayı da gümrükten çıkarmam gerekiyordu. Ama zorluklarını da duymuştum. Bu defa Nurettin Enişteyi de beraberimde götürmüştüm. Onun tanıdığı bir kadın vardı bankada çalışan, daha önceleri gümrüklerde çalışmıştı. Onun sayesinde, fazla bir sorun yaşamadan, arabayı çekip muayenesini yaptırmıştım. Artık evi yerleştirme işleriyle meşgul olabilirdim.

Ordu Yardımlaşma Kurumu ile hesaplaşmak maksadıyla tekrar Ankara'ya gittim. Ev satın alırken kredi almıştım. Buna mukabil, her ay maaşımızın % 10 kesilerek kuruma yatırılıyordu. Napoli den bile para göndermişim. Dolayısıyla biriken paralarla aldığım krediyi kapatmam, geri kalan parayı da almam gerekiyordu. Neticede bir miktar parayla geri dönmüştüm.

B. EMEKLİLİK HÜLYALARI

Şimdi sıra elimde kalan parayı değerlendirmeye gelmişti. Dolar da alabilirdim, altın da. O zamanlar, altının gramı sekiz liraydı. Dolar da ucuzdu. Ama biz tercihimizi bir dükkan almak yönünde kullandık. Dükkan, Göztepe İstasyon caddesindeydi. Gazete ilanıyla bulmuştum. Emlakçısı da emekli karacı Alb.dı. Cadde üzerinde küçük bir dükkandı ama, altında deposu da

vardı. Satın aldık.

Eşim de, ben de artık, emeklilerin kurduğu hülyaları kurmaya başlamıştık. Ya bir Tuhafiyeci dükkanı açacaktık, ya da parfümeri. Bu hülya ile epey oyalandık. Sonunda, dükkanı kiraya verdik. Kiracımız, yine bir emekli Alb.n oğluydu, Duvar kağıdı ve parke, cila işleriyle uğraşacaktı. Aşağı, yukarı dükkan 6 sene kirada kaldı. Hem fazla kira artışı olmuyordu, hem de kiralari kerpetenle dış söker gibi alıyorduk. Bu sebeple, dükkanı satılığa çıkardık. Satın alan da yine kiracıydı.

Elimizdeki parayı bu defa, moda icabı, BAKO, KASTELLİ gibi tefecilere, devlet tahvili gibi yatırım araçlarına yatırmaya başladık.

Hava Kuvvetlerinden genç yaşta ayrılmıştım. Bir yerlerde çalışmak istiyordum. Halide abla ve Nurettin enişteyi de alıp Bursa'ya gitmiştik. Biz ORDU Evinde, onlar otelde kalacaktık. Bir gün, akşam yemeği için Ordu Evinde bulduğumuzda, Hava Kuvvetlerinden emekli olan Pilot arkadaşlarla karşılaştık. Hüseyin Sönmez'e ait Bursa Hava yollarında çalışıyorlardı. Hatta arkadaşlardan birisi, aynı zamanda , Bursa Hava Yollarının müdürü idi. Bana iş teklifinde bulunmuşlardı. "Senin gibi tecrübeli Lojistikçiye ihtiyacımız var" diyorlardı. Eşimle, gece müzakere etmiştik. Ben onsuz, O da bensiz olamayacağına göre, Bursa'da bir ev tutmamız gerekecekti. Kadıköy'deki evi de tamamen boşaltmak istemiyorduk. Bu durumda maddî yönden tatmin edici bulunmuş işi kabul etmemiştik.

Yine bir gün, Napoli'de, ikinci senemizde, komutanımız olan, E-Tuğg. Ertemin Yalçın ile , Kadıköy'de karşılaşmıştık. Bana iş teklifinde bulunmuştu. Emekli olduktan sonra, akrabasına ait bir halı mağazasında müdürlük yaptığını söyledi. İş yeri Aksaraydaydı. 'Gel, gör, istersen hemen işe başla' dedi. Gerçekten, oraya kadar gitmiştim. Benim gibi emekli olup çalışan bir kaç arkadaş daha vardı. Maalesef orasını da gözüm tutmamıştı.

Bir gün de THY. nın, Taksim meydanına yakın, Elmadağ Müdürlüğüne gittim. Maksadım, bir arkadaşın kızına iş bulmaktı. Yukarda adı geçen, E. Kur.Kd. Alb. Erdoğan Akünel Genel sekreterdi. General olamadım diye istifa etmiş, THY da çalışıyordu. Benden daha bilgili, çalışkan, iyi konuşan, hareketli bir insandı. Hava kuvvetlerinde aynı şubede çalışmıştık. 'Arkadaşının kızı için olduğu kadar senin için de iş olanakları arayacağım' diyerek söz vermişti. Henüz Telefon sırası gelmediğinden, Halide ablaların telefon Numarası ile bizim evin adresini vermiştim. Bekle, bekle cevap gelmemişti. Eh O da haklıydı. THY politik bir yerdi. Zaten orası Kendisinin de mizacına uygundu.

C. AKRABA VE DOSTLAR

İstanbul'da, daha doğrusu Anadolu yakasında yalnız değildik. Her şeyden önce, eşimin iki kızı üç de torunu vardı. Kızlar, uzaktan da olsa, benim de akrabalarım sayılırdı. Öz halamın torununun çocuklarıydı. Onlar beni, ben de onları seviyordum. Küçüklüklerinden beri, aramızda herhangi bir sorun yoktu. Büyüğü, benim için ağabey, küçüğü ise dayı diyorlardı..Ama onları, kendi çocuklarım gibi seviyordum.

Eşimin iki yaşlı halası vardı. Onlar da benim halamın kızlarıydı. Büyüğü, Hatice hala, biraz huysuzcaydı. Belki de yaşadığı hayatın sonucuydu bu. Küçük yaştayken Kürt bir ağa ile

evlendirmişler, adam bir oğlu bir kızı olduktan sonra (Belki de halamın huysuzluğundan) halamı terk etmişti. Oğlunu hiç tanımamıştım. Kızı ise sigorta şirketinde çalışıyordu. Aynı zaman da eşimin ilk evliliğine sebep olanlardan biriydi. Anneannesinin Fatma ismini vermişler, reşit olduktan sonra Fatine' olarak çevirtmişti. Tanıdığımda kocası ölmüş, tek oğluyla kalmıştı. Oğlu, kimya mühendisiydi. Biz İtalya'dayken, İzmir'den İstanbul'a gelirken, uçak kazası sonucu, Marmara denizine gömülmüştü. Bir torunu vardı, ama, gelini evlenmişti (Torun da sonraki yıllarda Ağusturalya'ya gidecekti.)

Diğer halası, Şükriye, daha çocukken, anası, yani halam öldüğü için, babası tarafından , evlatlık verilmişti. Çok geç yaşta, iki defa evlenmiş, evlendikleri erkekler zaten yaşlı olduklarından, hiç çocuğu olmamıştı. Babalığından, Kurbağalı dere kıyısında, bir ev kalmış,,evi ikiye böldürmüş, bir kısmını kendisi için yazlık olarak ayırmış, diğer bölümünde ise ablası Hatice oturuyordu. Ankara'da otururken yazlığa geldiğinde, onu bir veya iki defa görmüştüm, güzel ve biraz da kibirli görünmüştü bana. Kocası ölünce Kadıköy'e taşınmıştı. Ahşap olan iki katlı bu binayı, müteahhide kat karşılığı vermiş. Müteahhit, kaçmış, kendi imkanlarıyla, zar, zor, altında dükkanlar, üç katlı olarak inşaatı tamamlamıştı. Ama üzüntüden, felç geçirmiş, kolunun biri titrek kalmıştı. Ben emekli olup da beni iyice tanıdıktan sonra, evini yeğenine, yani, Yasemine bağışlamak istemişti. Fakat yasemin, bunu kabul etmemiş, büyük kız kardeşi Çiğdem'in, iki çocuğu ve emekli kocası ile müşkül durumda olduğu gerekçesini göstererek, ona bağışlamasını, ve birlikte oturmalarını tavsiye etmişti. Nitekim öyle de olmuştu.

Yaseminin diğer kardeşlerinden en büyüğü Erdem İzmir'de evlenmiş, oraya yerleşmişti. İkinci büyük Erkan, biz İtalya'dan dönmeden kâlp krizinden vefat(120kg),etmiş, karısı ve iki oğlu İzmir'te yaşıyorlardı. ortanca kız kardeşi menekşe İzmir'te yaşıyordu. Kocası kuaför, tek kızı üniversitede okuyordu.

En küçük kız kardeşi Fulya, kocası Gandi, kızı Gaye ile Kadıköy-Modada oturuyordu.

Gelelim, benim akrabalarım: Daha önce bahsettiğim gibi, Ablalar, Kızı makbule, üç torunu ile Ankara'da kendi evlerinde oturuyorlardı, ama sık, sık, yeğenim Semihalar'a Kadıköy'e geliyorlardı. Yeğenim Semiha evli, bir kızı bir oğlu vardı. Kocası, gazete baş bayiliği yapıyordu.

Ablamın küçük oğlu İzmir'de, Ege üniversitesinde okuyor, Büyük oğlu öğretmen, evli, bir oğlu, iki kızıyla Ankara, Keçiören'de oturuyorlardı..

Halide abla ve Nurettin enişte, bize çok yakın iki dost ve ahablarımızdı. Yukarda da bahsettiğim gibi bizim onlara sevgimiz ve saygımız büyük, onlar da bizi severler, her zaman destek olurlardı.

Bir de Yaseminin Arkadaşı Samahat ve kocası Cahit bey vardı ki, Onlar Beykoz'dan Göztepe'ye taşınmışlardı ve zaman, zaman görüşme imkanı buluyorduk. Onların da iki oğlu bir kızı vardı. Oğlunun büyüğü, Yaseminin eline doğmuş, halen Profesördü. Küçük oğlu, büyük oğlundan on yaş küçüktü, okuyordu. Kızı da bir deniz subayı ile evliydi. Samahat hanım, Birinci kitabımda bahsettiğim gibi, Yaseminin birinci evliliğinde, en yakın dostu olmuştu. Haydarpaşa lisesinde okurken, yaz tatillerinde, Cahit ağabey, Amerika'dan buğday getiren gemilerde, TMO ni temsilen çalışıyor, ben de yanında puantörlük yapıyordum.. karı-koca ikisi de efendi insanlardı.

Bahri Ağabey rahmetli olmuştu ama, Bedia yenge yaşıyordu. Kızı Mehlika çalıştığı için hasta torununa bakıyordu. Güya doktorlar torunu için kırk gün yaşar demişlerdi. Ama kız torun senelerdir yaşıyordu. Damadı Necdet bey ve kızı Sahire de sevdiğimiz, görüştüğümüz insanlardı. Sahire'nin oğlu Mehmet, ben görevdeyken, Eskişehir'de doğmuştu. Ayrıca iki de kızları vardı.

Çok sevdiğim, arkadaşım Selahattin Yılmaz ki Orta okul, lise, Hava Harp okulu ve bir müddet 4ncü üste de beraberdik, 1965 yılında, Ankarada evlenmişti Biz de düğününde bulunmuş fotoğraflar çekirtmiştik. Hatta eşi Tülin hanıma hitaben 'arkadaşıma iyi bak! Mutlu olun! Sakın arkadaşımı üzme!' demiştim. Daha sonra, Ben Hv.K. Loj.Başkanlığında iken, arkadaşça bütün ısrarına rağmen kendi isteği ile uçuştan ayrılmış, Avustralya'ya gitmiş, orada fazla kalamayarak yurda dönmüştü. Bir müddet sonra da Uçak Mühendisliği unvanıyla THY da iş bulmuş, Ataköyde oturuyorlardı. .Kara, kara iki küçük kızı vardı. Zaman, zaman biz Ataköye Onlara gidiyor, Onlar da Fener yolundaki bizim eve geliyorlardı.(1982 yılında Fenerbahçe Stadının yanındaki evi satın alıp yerleştikten sonradır ki görüşmelerimiz kesilecekti). Ancak, 2003 yılında, Ankaraya gittiğimiz de Torun Noyanın ifadesine göre, aynı şirkette çalışan Selahattinin kızı Elvanla konuşmaları sırasında babasının kâlp ameliyatı geçirdiğini ve halen iyileştiğini öğrendiğimde üzülmüş ve dönüşümde kendisine telefon etmiştim. Hem 'geçmiş olsun' dedim, hem de 'gel görüşelim' dedim. Ama gelemeyeceğini söyledi. Akabinde Eşimin Alzheimer hastası olduğunu anladıktan sonra da görüşmemiz mümkün olmadı.

Bu arada, ben emekli olduğumda, Hava Harp Okulu devre arkadaşlarımdan kaç pilot arkadaşın Şehit olduğunu belirtmek ve isimleri burada yâd etmek istiyorum

ŞEHİT OLAN DEVRE ARKADAŞLARIMIN

ADI SOYADI	ŞEHİTLİK	TARİHİ	ŞEHİT OLDUĞUYERİ
MALİK GÖKIRMAK	talebe	06-08-1953	Eskişehir
ALİ ÜNAL AKDERE	pilot tğm.	1955	KANADA
ÜMİT AYDIN	„ „	23-11-1955	ESKİŞEHİR
SEZAİ AKMAN	„ „	04-10-1955	ANKARA
BEDRETTİN CEVHER	„ Ütğm		06-05-1958
MERZİFON			
YUNUS ÇELEM	„ „	30-08-1959	ANKARA
ATTİLA TURAGAY	„ „	02-07-1959	BAFRA
AYHAN ERBEY	„ „	17-03-1960	FOÇA
AZİZ AKSÜT	„ Yzb.	03-02-1962	MANYAS
ZEKİ ALPER	„ Bnb.	08-05-1968	KONYA

NOT: RESİMLİ SINIF REHBERİNDEN VE WWW.TAYYARECİ.COM adresinden alınmıştır.